

Porota:

František Zborník – předseda poroty

Rudolf Felzmann

Jan Hlavatý

Jaromír Kejzlar – tajemník poroty

DS Havlíček Zákupy - Robert. Thomas: Osm žen

Chce-li soubor inscenovat tuto velmi zdařile napsanou detektivní komedii, musí splnit dva předpoklady: mít osm dobrých hereček a schopnost vytvářet dramatické situace a napětí. Zákupští bezesporu splnili první předpoklad. Všechny herečky, byť s rozdílnou mírou divadelní zkušenosti a tedy i jevištních dovedností, naznačily umění vytvářet dramatickou postavu, charakterizovat ji a v některých případech ji dokázaly ztvárnit s vědomím onoho tajemství, které jim autor nabídl. Soubor však zůstal dlužen v naplnění druhého předpokladu. Dramatická situace byla v josefodolském představení prezentována pohříchu převážně a především jen ve slovech a režie rezignovala na mimoslovní jednání. To však je klíčem k rozehrání situací, slova jsou jen spouští pro to, aby skrze ono příslovečné „vespolné jednání“ odhalovaly jednotlivé ženy svá tajemství, svůj vztah k „zavražděnému“ manželu (otci, bratru...) i vztahy vzájemné. Tajemství, jež každá z žen ukrývá, je motivací k jednání a může být i důvodem k spáchání zločinu. Tím je Thomasův text poutavý, proto znovu a znovu láká inscenátory z řad divadelníků amatérských i profesionálních. Postupné odhalování tajemství postav dává příležitost hereckou, dává příležitost k napětí (jde přece o detektivku), dává příležitost k humoru (jde přece o komediální detektivku). Tohle Zákupští přes své nesporné schopnosti dosud neodhalili. Režisér se dopustil některých neobratností (ukryté dveře do Marcelova pokoje a bezradná hra s klíčem od nich, zbytečný a nefunkční ornament dveří na toaletu, podivná organizace postav čelem ke stěně ve finále hry...), to vše je k prominutí. Co však z detektivní komedie činí poměrně jednotvárnou a místy i nudnou podívanou, je absence situací a onoho vespolného jednání. Někde jde vysloveně o nešikovnost (hra s revolverem), také doslovné předvedení Marcelovy sebevraždy, dovoluji si tvrdit, působilo spíše kontraproduktivně. Jistě lze ocenit vůli souboru utkat se s nelehkou předlohou i olbřímí trpělivost pana režiséra s osmi ženami. Ty však naznačily schopnosti větší a zajímavější, než prezentovaly v josefodolském představení.

Za porotu: František Zborník

DS J. K. Tyl Josefův Důl - William Shakespeare: Dobrý konec všechno spraví

DS J. K. Tyl Josefův Důl v několika předchozích sezonách směřoval v dramaturgii k výběru titulů, které nejsou na ochotnických jevištích běžné. Zvolit si Williama Shakespeara je značná odvaha, navíc vsadím-li na titul sice slavného dramatika, ale méně frekventovaný, protože může být i v mnohém problematický, může se jednat doslova o risk. Shakespearův opus „Dobrý konec všechno spraví“ právě patří do kategorie textů, které mají značně nepřehledný vývoj děje, nejasnou motivaci v jednání postav s až nevysvětlitelnými proměnami v charakteru. Zásadní potřebou v dramaturgické přípravě i v promyšlení režijní koncepce se tak stává přesné stanovení motivací a charakteru postav. Ve zhlédnuté inscenaci postrádáme věrohodnost v typu i ve vzájemné komunikaci mezi postavami Bertrama a Heleny. Ovšem i řada dalších postav se pohybuje ve významové všeobecnosti. Inscenace je velice pevně režijně svázána, a to až do té míry, že řada herců poslušně plní aranžmá, avšak v mluvní stránce (především ve veršovaných partiích) slyšíme pouze množství slov ve stereotypní kadenci (jako by ani neexistovaly tečky na konci vět či replik), aniž by byl sdělován význam. Můžeme přijmout strohou a neměnnou scénu z praktikáblovných segmentů; avšak očekáváme větší využití v aranžmá (škoda, že např. nedynamizují prolínání jednotlivých scén). Kostýmy jsou ušity s obdivuhodnou pečlivostí, jen by asi bylo možno důsledněji sledovat stylizovanost a potlumit někdy příliš výraznou barevnost umělých tkanin. Za sporné považujeme použití Prokofjevovy hudby, která svou vypjatou dramatickostí se dostává do nechtěného kontrastu s ironií textu. Žel, snaha o traktování textu v poloze směřující k ironii se proměnila ve stereotypní a chvílemi zvukově naddimenzovanou mozaiku. Přes všechny výhrady, nelze upřít Josefovskému poctivou snahu o inscenování náročného klasického titulu, což považujeme za chvályhodné i ve výchově vlastního publika.

Za porotu: R.Felzmann

L.S.D. Lučany nad Nisou - Oscar Wilde : Strašidlo Cantervillské

Lučanský spolek divadelní, zvaný zkratkou L.S.D., předvedl na letošní divadelní přehlídce v Josefově Dole komedii podle povídky Oscara Wildea Strašidlo cantervillské.

Hry tohoto autora je možné nazývat inteligentními konverzačními komediemi, které se vyznačují břitkostí dialogů a výstižností obsahu větných střetů jednotlivých charakterů dramatických postav. Vtipnost textu je postavena na výkonu protagonistů, kteří by měli svými výkony výraz dějového vývoje podpořit.

V této hře je důležitým kontrastem jednání figur, pocházejících z tradičního konzervativního anglického prostředí a příchozí rodiny amerického občana, přinášejícího novodobý racionální postoj.

Vystihnout tento střet a z něj pocházející zápletku je hlavní úkol k režijnímu vystižení a lučanským se ne úplně podařilo tento obsah plně vyjádřit.

Za porotu: Jan Hlavatý

Spolek divadelních ochotníků Máj Tatobity - Václav Kliment Klicpera : Ženský boj

Spolek divadelních ochotníků „Máj“ 1867 z Tatobit přivezl na Josefodolské divadelní jaro 2015 hru Václava Klimenta Klicpery Ženský boj. Klicperova dramatika je divadlem lidové zábavy a z tohoto důvodu je oblíbenou repertoárovou oblastí amatérských souborů. Bývá vděčně přijímána publikem a herci mají o to větší chuť se rozehrát a jak se říká „zařadit si“.

Inscenace, s níž tatobitští do Josefova Dolu přijeli, pojednává o sporech a znesváření ženské a mužské části občanstva jedné české vesničky a z toho plynoucí „ženskou válku“ známou z našeho národního dávnověku.

Zdánlivá snadnost aranžmá a přípustnost určité improvizace může přinášet jistá úskalí a to právě poznamenalo inscenační tvar tatobitského souboru. Zvlášť ve scénách davového konfliktu se projevuje nedostatek choreografického vedení. Výtvarným přínosem inscenace je kostýmní výprava, kdy je znát snaha držet barevnou škálu a stylovou jednotnost, odpovídající dobovému charakteru.

Nadbytečným se zdá vystoupení vodníků, jejichž text není pro inscenování dostatečně přínosný.

Za porotu: Jan Hlavatý

DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou - Zločin v Posázavském Pacifiku

Tramenskou látku objevila pro divadlo už třicátá léta, vůně táborových ohňů, přírody, kamarádství a trampské muziky, je zdá se, přitažlivá i dnes. Nadsázka a úsměv, s nímž dneska čteme rodokapsy či limonádové romány, je zkrátka divadlu lahodící. DS Krakonoš směřuje k této látce logicky. Jeho herci se umí vyrovnat se stylizovanou nadsázkou ztvárnění dramatických postav a jsou velice muzikální. Předloha M. Vačkáře a O. Havelky nabízí trampskou story z prostředí „zlaté Sázavy“, zlatého meziválečného času a ze „zlaté“ pokladnice trampské muziky. Je potřeba říci úvodem, že se Vysočtí ujali libreta s velikou chutí, energií a využili většinu předností a dovedností, jimiž disponují. Příběh zhýčkané továrnické dcerky a její trucsetkání s posázavským pacifikem a osadou Ontario, galerie postav trampů v protikladu s rodinou slečny Luizy a jejího snoubence Wiliho, to jsou základní dějové momenty inscenace. Zejména v první polovině je příběh veden lineárně, přehledně, s jasným směřováním. Tady se naplno uplatňují přednosti souboru – přirozené herectví v příjemné nadsázce, a to i v malých rolích, s tím související herecká souhra a muzikálnost. Který soubor si může přivést svůj orchestr a v kterém může zdánlivě kdokoli vystoupit a dobře zazpívat na mikrofon? Který soubor tak samozřejmě a tvořivě pracuje s mobilní a nápaditou scénografií? Samozřejmě, že herecky dominují Adam Bartoň v roli Amerikána Tima a Veronika Havelková jako slečna Luiza (výborný a jistý pěvecký projev). V menších rolích zdárně sekundují mimo jiné Jana Vodseďáková jako matka Luizy či Tomáš Hellmut v úloze režiséra Klepače. Ale mohl bych jmenovat i další. Nádherný je ženský pěvecký kvartet. Nenápadná, leč nápaditá choreografie potvrzuje komplexnost celého jevištního tvaru. V druhé polovině se příběh poněkud láme a trochu i fabulačně tápe. Nicméně je tu něco, co se klene nad celou inscenací, a to je hřívna obrovská – radost z hraní, potěšení z toho být na jevišti, hrát pro lidi a bavit je i sebe. To je klíčové. Tady nacházíme téma této komedie. Chytrý humor směřující do hlediště i dovnitř souboru. Díky tomu se překlene rozdílnost mezi těmito dvěma prostory a komunikace je obousměrná. Zločin v Posázavském Pacifiku nenutí k hlubokému zamyšlení, přináší potěšení z hraní a muzicování. To vůbec není málo.

Za porotu: František Zborník

Divadelní soubor TJ Bozkov - Lovu zdar

Divadelní soubor TJ Sokol z Bozkova patří ke stálícím Josefodolského divadelního jara, objevuje se zde pravidelně už několik let a vždy přináší svéráznou kvalitu, která překračuje užší okruh ochotnického divadla. Je ukázkou souboru, který funguje především jako společenský prvek, naplňující kulturní i sousedský život své obce. Tomu podřizuje svůj repertoár, který logicky vychází z lidového humoru a zpěvnosti. Taková je i nejnovější inscenace bozkovských, kde pod názvem „Lovu zdar“ je uváděna značně uvolněná verze předlohy Vlasty Buriana a E. A. Longena, jež prošla řadou postupných úprav a adaptací. Soubor nabízí široký výběr hereckých typů, z nichž číší nadšení pro jeviště a mnozí z nich prozrazují značný herecký talent. Režie respektuje tyto ambice, aniž by docházelo k sólování těch zkušenějších či vybavenějších herců. Ač se jedná o humor lidově jadrný, nesklouzává do vulgarity či podbízivosti. Naivita dramatické zápletky o zkorumpovaných myslivcích, jejichž vypleněný revír prodává hraběnka velkouzenáři, je vyrovnávána řadou solidně sborově interpretovaných „myliveckých“ písní. Oceňujeme přirozenost hereckého projevu u řady postav (např. Anděla, hajný Jemelka, paní hraběnka, stará hospodská, mladý velkouzenář) a nadšené nasazení u všech aktérů. Ve scénách, kdy je více osob na jevišti jsou rezervy v přehledném aranžmá, v přesnějších nástupech na jeviště i v pohybové složce při písních. Představení Bozkovských si neklade velké umělecké ambice, ale je sympatickým poselstvím o vzájemné radosti setkání herců s publikem.

Za porotu: R. Felzmann

Porota nominuje

na Národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou
DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou s inscenací **ZLOČIN V POSÁZAVSKÉM PACIFIKU**

Porota doporučuje

na Národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou
DS J. K. Tyl Josefův Důl s inscenací **DOBŘÝ KONEC VŠECHNO SPRÁVÍ**